

βλέποντες και δυσφραϊνόμενοι τὰ φαγητὰ, τὰ ὁποῖα παρατίθενται διὰ τοὺς ἐπιμαλεῖς και ἐργατικούς, ἀλλὰ μὴ δυνάμενοι οὐδὲ κἂν νὰ τὰ δοκιμάσωσι. Τὸ ἱατρικὸν τοῦτο κατὰ τῆς ἀκνηρίας εὐρέθη ἀξιόλογον, διότι τὴν θεραπεύει ταχέως και ἐντελῶς!

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

Ὅποια παραξενὸς εἰκὼν! ἀκούω τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων ν' ἀνακρίζωσιν εἰς τὴν θεάν τῆς προκειμένης εἰκονογραφίας! Τί θὰ κάμῃ ἐκεῖνη ἡ γυνὴ εἰς τὸ ὥραϊον ἐκείνο παιδίον; Δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ τὸ κακοποιήσῃ, ἀλλὰ μόνον νὰ τὸ ἐξυπνίσῃ διὰ σπουδαῖον και λυπηρὸν σκοπόν. Ἴδου ἡ ἱστορία τοῦ πράγματος. Τὸ κοιμώμενον παιδίον εἶναι υἱὸς Ἀλφόνσου τοῦ 2ου τῆς Καστίλιαι, βασιλέως τῆς Ἰσπανίας, τοῦ ἐπωνομασθέντος ἀνδρείου.

Κατὰ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐποχὴν οἱ Μαυριτανοὶ, οἵτινες ἦσαν φυλὴ ἀραβικὴ, και εἶχον κατακτήσει τὸ μέγιστον μέρος τῆς Ἰσπανίας, προσέβαλον τὴν πόλιν Γ.δέβλο, τὴν ὁποίαν Ἀλφόνσος ὁ ἀνδρείος εἶχεν ἐλευθερώσει ἀπὸ τὰς χεῖράς των πρό τινας χρόνους.

Ἡ πόλις ἔπρεπε νὰ προφυλαχθῇ, ἀλλ' οἱ στρατιῶται δὲν ἤθελον νὰ ἐξέλθωσιν εἰς συνάντησιν τοῦ ἐχθροῦ, ἀν ὁ βασιλεὺς ἢ ἄλλος τις ἐκ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας δὲν εἵθετο ἐπὶ κεφαλῆς των. Ὁ Ἀλφόνσος ἦτο τότε ἀσθενὴς, και ἄλλος ἐκτὸς τοῦ μικροῦ ἐκείνου παιδίου δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν. Ματαίως ὁ ἀσθενὴς πατὴρ ἠγωνίσθη νὰ πείσῃ τὸν στρατὸν τοῦ, ὅτι εἶχαν ἀξιόους και γενναίους στρατηγούς, και ὅτι δὲν ἦτο χρεῖα τῆς παρουσίας βασιλοπαίδος· αὐτὸς ἐπέμενε, και τέλος ὁ δυστυχὴς πατὴρ κατεπείσθη νὰ στείλῃ νὰ ἐξυπνίσῃ τὸν μικρὸν υἱόν του.

Οὕτως ὁ μικρὸς Ἀλφόνσος ἠγέρθη, ἐφόρεσε στρατιωτικὴν στολὴν και τεθεὶς ἔφιππος ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ, ἐξῆλθε τῆς πόλεως κατὰ τῶν Μαυριτανῶν. Ἡ μάχη συνήφθη· ἀλλ' οἱ Ἰσπανοὶ ἐνίκηθησαν και ὁ μικρὸς Ἀλφόνσος ἔπεσε μαχόμενός κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος και τῆς θρησκείας του, και ὁ στρατὸς τοῦ εἰσῆλθεν ἐν ἀταξίᾳ εἰς τὴν πόλιν.

Ἡ θλίψις τοῦ δυστυχικοῦ πατρὸς ἦτον ἀπερίγραπτος—ὁ μονογενὴς του υἱός, ἡ ἐλπίς τοῦ οἴκου του και ὁ μόνος διάδοχος τοῦ θρόνου του ἐξέλειπεν· ἀλλ' ὁμως εὐθὺς ἀφοῦ ἀνέλαθεν ὀλίγον, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ του, ἐκτύπησε τὸν ἐχθρὸν και τὸν ἐνίκησε κατὰ κράτος. Τοιαύτῃ ἡ ἱστορία τῆς προκειμένης εἰκονογραφίας.

ΤΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ.

Κύριός τις ἔπεμψεν εἰς φίλον του τινὰ κατοικοῦντα εἰς ἄλλην πόλιν τὸ ἑξῆς περιέργον τηλεγράφημα· «Τρίτῃ Ἐπιστολῇ Ἰωάννου, στίχος δέκατος τρίτος κτλ.» Τρόντι δ' ὁ ἀναφερόμενος στίχος εἶναι εἶδος ἐπιστολῆς, πολλὰ σημαίνουσας.

Ἴδου ὁ στίχος.

«Πολλὰ εἶχον νὰ γράψω, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σὲ γράψω διὰ μελάνης και καλάμου. Ἀλλ' ἐλπίζω ταχέως νὰ σὲ ἴδω, και θέλωμεν λαλήσῃ στόμα πρὸς στόμα. Εἰρήνῃ εἰς σέ. Ἀσπάζονται σε οἱ φίλοι. Ἀσπάζου τοὺς φίλους κατ' ὄνομα.»

ΑΙ ΜΩΡΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΙ.

Πιστεύω, ὅτι ὅσοι τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας ἔχουσιν ἀναγνώσει τὸ Εὐαγγέλιον θὰ μαντεύσωσιν ἐκ πρώτης ὄψεως τί παριστᾷ ἡ εἰς τὴν ἀπέναντι σελίδᾳ ὥραία εἰκὼν—γυναῖκες λαμπροενδεδυμέναι, μὲ λύχνους εἰς τὰς χεῖρας ἵστανται ἕξωθεν μεγαλοπρεποῦς οἰκίας, και ἀνθρωπὸς τις ἕσωθεν ἐκ μικροῦ τινος παρὰθύρου ταῖς ὁμιλεῖ.

Ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι δὲν ἀνέγνωσαν τὸ Εὐαγγέλιον, ἢ δὲν τὸ ἤκουσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀναγινωσκόμενον παραπέμπομεν εἰς τὸ κέ. κεφ. τοῦ κατὰ Ματθ. Εὐαγ. Ἐκεῖ θὰ εὗρωσι τὴν ἱστορίαν αὐτῶν τῶν γυναικῶν καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου—Εἶναι μία παραβολή.

Δυστυχεῖς παρθένοι! ἡγάπων τὸν γαμβρὸν, ὅστις ὑπῆγε νὰ φέρῃ τὴν νύμφην του ἀπὸ ἄλλης πόλιν, καὶ ἐξῆλθον μὲ ἄλλας παρθένους μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων ἵνα τὸν προὔπαντήσωσι κατὰ τὴν συνθήκην τοῦ

τόπου ἐκεῖνου, καὶ νὰ εἰσέλθωσι μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους διὰ νὰ συνευφρανθῶσιν· ἀλλὰ δὲν ἐφρόντισαν νὰ πάρουν ἔλαιον ἀρκετόν· καὶ ἐπειδὴ ὁ νυμφίος ἤρ-
γοπόρησεν, ἐκοιμήθησαν ὅλοι, τὸ λάδι τῶν ἐκάῃ καὶ ὅταν ἐξυπνίσθησαν ὑπὸ τῶν φωνῶν, “Ἴδοὺ ὁ νυμ-
φίος ἔρχεται,” εὗρον τὰς λαμπάδας τῶν ἐσβεσμέναις· ἐζήτησαν ἔλαιον ἀπὸ τὰς ἄλλας παρθένους, ἀλλ' ἐκεῖ-
ναι δὲν εἶχον νὰ τὰς δώσωσιν. Νὰ ὑπάγην πρὸς ὑπάν-
τησιν τοῦ νυμφίου μὲ ἐσβεσμέναις λαμπάδας δὲν ἤρ-

μοζεν, ὅθεν ἐπορεύθησαν νὰ ἀγοράσωσιν ἔλαιον ἀπὸ τοὺς παντοπώλας· ἀλλ' ὅταν ἐπέστρεψαν εὗρον ὅτι ὁ γαμβρὸς εἶχεν ἔλθει· καὶ εἰσέλθει εἰς τὸν οἶκον καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη.

Ἦρχισαν λοιπὸν νὰ κτυποῦν τὴν θύραν καὶ νὰ φωνάζουν νὰ τὰς ἀνοίξωσιν· ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἀνοιχθῇ ἡ θύρα, αὐτοὺς ἔ νυμφίος ἔσωθεν ἀπεκρίθη εἰς αὐτάς ν' ἀπέλθωσιν, διότι δὲν τὰς ἐγνώριζεν! Φαντάσθητε, τέκνα μου, τὴν λύπην, τὴν ἀδημονίαν καὶ τὴν ἀπελπισίαν τῶν παρθένων ἐκείνων! Ὅλοι οἱ κόποι, ὅλα τὰ ἔξοδα, ὅλαι αἱ προτομασῖαι τῶν ἀπέδωσαν μάταια, ἡ δὲ χαρά τῶν μετεσφάφη εἰς λύπην! Ὅστω θὰ γείνη καὶ εἰς τοὺς χριστιανοὺς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν προτομαζονται, ὅπως πρέπει, πρὶν ἔλθῃ ὁ θάνατος καὶ κλείσῃ ὁ χρόνος τῆς δοκιμασίας των. Θὰ ἀκούσωσιν ἀπὸ τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ποτὲ δὲν τοὺς ἐγνώρισεν· τότε δὲ στένοντες καὶ τρέμοντες θέλουσιν ἀπέλθαι εἰς αἰώνιον τιμωρίαν.

ΙΝΔΟΣ ΕΞΟΡΚΙΣΤΗΣ

Ἡ δεισιδαιμονία εἶναι προῖον τῆς ἀγνοίας καὶ ἀποξενώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ Θεοῦ· διὰ τοῦτο καὶ τὴν βλέπωμεν κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐπικρατοῦσαν ἐκαὶ ὅπου ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν γνωρίζεται.

Τῆς δεισιδαιμονίας ὑπάρχουσι πολλὰ καὶ παντοῖα εἶδη, ἐνεργοῦνται δὲ μετ' ἐπιτυχίας· εἴτε ὑπ' ἀνθρώπων δεισιδαιμόνων, εἴτε ὑπ' ἀγυρτῶν πρὸς ἀργυρολογίαν. Ἡ μαγεία, ἡ ἀστρολογία, ἡ νεκρομαντεία, ἡ σπλαγγολογία, ἡ οἰωνοσκοπία, ἡ φαρμακία, ἡ ἐξέτασις τῆς παλάμης τῶν χειρῶν καὶ ἄπειρα ἄλλα τοιαῦτα εἶναι τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Σατανᾶς κραταῖ τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν του. Εἶναι δὲ λυπηρὸν, ὅτι καὶ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν πολ-

λὰ τοιαῦτα ἐπικρατοῦσι ἔτι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει μας· βλέπει τις πολλὰ καὶ κυρίας μεγάλης περιότης νὰ δίδωσι τὰς χειράς των εἰς τὰς ἀκαθάρτους καὶ μὴ γνωρίζοντας τὸν ἀληθῆ Θεὸν Ἀθιγγάνους γυναῖκας, ἵνα μάθωσι παρ' αὐτῶν τὴν τύχην των!

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ ἄμερικανὸν γόητα, προσπαθοῦντα ν' ἀποδειώξῃ τὴν ἀσθένειαν ἀπὸ τοῦ κατακειμένου ἀνθρώπου δι' ἐξορκισμῶν.

Ο ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Χωρικός τις, ὅστις ἐπέστρεφεν οἴκαδε ἐκ τῆς ἀγορᾶς φέρων ἐπάνω του πεντήκοντα τάλληρα ἐκ τῆς πωλήσεως σανοῦ, ἀπῆντηςε καθ' ὁδὸν ἕνα στρατιώτην, ὅστις τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ δώσῃ κατὶ τι διὰ κρασί.

Ὁ χωρικός διαμαρτύρετο, ὅτι εἶχεν ἐξοδεύσει ὅ,τι εἶχεν εἰς τὴν πόλιν καὶ δὲν τῷ ἀπέμεινεν οὐδὲ ἐν λεπτόν.

Ὁ στρατιώτης, ὅστις, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἀκολουθῶν, ἐγνώριζε καλῶς ὅτι ὁ χωρικός εἶχε τὰ χρήματα ἐκεῖνα, ἐπρότεινεν εἰς αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ παρακείμενον παρεκκλήσιον τοῦ ἁγίου Ἀλφόνσου καὶ νὰ δεηθῶσιν αὐτοῦ νὰ τοὺς δώσῃ κατὶ, προσθέσας, ὅτι ὁσάκις ἐδεήθη τοῦ ἁγίου Ἐκείνου, πάντοτε ἔλαβε τὸ αἰτηθέν.

Ὁ χωρικός κατ' ἀρχὰς δὲν ἐφαίνετο τόσοσιν πρόθυμος ν' ἀκολουθήσῃ τὸν στρατιώτην εἰς ἐκεῖνο τὸ παρῆμερον μέρος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπέσθη νὰ ὑπάγῃ.

Φθάσαντες εἰς τὸ παρεκκλήσιον ἐγονάτισαν ἀμφοτέρω ἐμπροσθεν τοῦ ἀγάλματος τοῦ ἁγίου Ἀλφόνσου, καὶ ὁ στρατιώτης ἐφαίνετο ἐπὶ μακρὸν ἐνασχολούμενος εἰς ἐγκάρδιον προσευχὴν, μετὰ τὴν ὁποίαν στρέψας πρὸς τὸν χωρικόν,

— Ὁ ἅγιος, — μὲ ἔκαμε νεῦμα νὰ ὑπάγω πλησίον του, — εἶπε

Ταῦτα εἰπὼν ἐσηκώθη καὶ πλησιάσας ἔθεσε τὸ ὠτίον του πλησιέστατα εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀγάλματος, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν εἰς τὸν σύντροφόν του, λέγων, « Ὁ Ἅγιος μοὶ ἔδωκε μισὸ τάλληρον, καὶ πρέπει νὰ ᾔναι εἰς τὴν τσέπην μου! » πραγματικῶς δὲ ἔθεσε τὸ χέρι του εἰς τὴν τσέπην του καὶ πρὸς θαυμασμὸν τοῦ χωρικοῦ ἐξέβαλε μισὸ τάλληρον, καὶ τὸ ἐμοίρασε μετ' αὐτοῦ.

Τοῦτο ἤρρεσε κατὰ πολλὰ εἰς τὸν χωρικόν, καὶ διὰ τοῦτο ἐφάνη εὐχαριστημένος, ὅταν ὁ στρατιώτης ἐπρότεινε νὰ κάμῃ καὶ ἄλλην δέησιν εἰς τὸν Ἅγιον. Ὁ στρατιώτης ἔπραξεν ὅπως καὶ πρίτερον· ἐγονάτισε, προσηυχῆθη, ἐπῆγεν εἰς τὸν Ἅγιον, ἐπέστρεψε μὲ